

знаятъ въ Петербургъ, Лондонъ и даже въ Нью-Йорк; защото ние получвахме овехтѣли вѣстници, и не отдѣлни числа, но изведнѣжъ за нѣколко недѣли на дорѣ и за повече.

Нашитѣ разговори по между ни не бѣха животни, защото дохождахме въ дома си уморени и всѣ кой отъ насъ желаше само едно — да си отпочине, да се наспи добръ; а освѣнъ това, ние всички чувствавахме че нашитѣ глави ежедневно повече затияватъ по причина че мозъкътъ ни работеше само въ едно направление: болести а особено рани, рани и рани, — това ние глѣдахме всѣки день; сто върху какво трѣбваше ежедневно да мислимъ, на и не можехме както трѣбва да мислимъ, понеже бѣше не възможно да се спираме дълго врѣме върху единъ боленъ безъ ущърбъ за другитѣ.

Ако по нѣкога се нарушаваше еднообразието на нашето габровско живѣенѣ, то и таквизи-то развлечения испращани отъ сѣдбината, никакъ нѣмаха веселъ характеръ: насъ изваждаха отъ уметвениото спанѣе почти само таквие извѣстия, слѣдъ получванѣето на които бѣше нужно денъ и нощъ да се грижимъ да не би нѣкакъ ненадѣйно да изгубимъ главитѣ си. Отъ тия нови мисли се напругаха нервитѣ; сънътъ ни ставаше тревоженъ, понеже всѣкой звукъ, всѣкой шумъ, що дохождаше въ нощната тишина до насъ, караше ни да се услушваме — да ли нѣма тревога, да ли не е нужно по-скоро да ставаме, да се облачаме и да дѣйствуваме. Може това да е било страшливостъ, малодушие, но не може челоуѣкъ спокойно да заспи когато напиримѣръ официално му извѣстятъ, че въ всѣкая минута де-